

Algunes situacions on cal marcar un límit

Les accions que us presentem a continuació acostumen a ser un reclam d'atenció. Per aquest motiu, proposem diverses opcions per a saber com actuar quan esdevinguin repetitives i habituals:

- ***Quan els infants esgarrapen, mosseguen i piquen.***
 1. Millor intervenir però de la forma més tranquil·la i calmada possible. Cal establir límits per a que el comportament en qüestió no esdevingui un costum. Els podem dir: prou, no vull que et barallis.
 2. Distreure o separar els petits. Podem agafar a un dels dos de la mà, sense insults, i apartar-lo. El que estem fent és interrompre la situació. El nen es queda un temps amb l'adult fins que pot tornar a jugar. Aquesta pausa obligada pot ajudar a aclarir les coses.
 3. Cal analitzar si el que busca el nen és satisfer les seves ganes d'aventura o bé, vol despertar algun tipus d'interès, com podria ser la gelosia. En aquest cas, també seria recomanable una dedicació intensiva que li aportés tranquil·litat, seguretat i que el fes sentir important per als seus pares.

- ***Quan l'hora dels àpats es converteix en un drama.***
 1. Consol. Això sí, no tothom vol ser consolat de la mateixa manera. N'hi ha que prefereixen que se'ls deixi una estona sols per després ser consolats.
 2. Explicar de manera clara i concisa el perquè no podem menjar només el que ens agrada.

3. Pactar una recompensa (dins l'àmbit de l'àpat). Per exemple: després de menjar tot sol podràs triar les postres.

- ***Quan l'hora d'anar a dormir és un malson.***

1. El fet de fixar una hora ajuda als pares a recordar simplement l'hora pactada. D'aquesta manera, podem evitar les discussions i queixes típiques de cada nit.
2. Poden entendre que no se'ls demana que s'adormin a l'instant, sinó que poden anar a la seva habitació i llegir abans d'anar a dormir, o bé, parlar de què faran demà, per exemple.
3. Crear conjuntament una rutina abans d'anar a dormir. Cal calcular molt bé l'estona que necessita cada infant per a fer totes les tasques (preparar la maleta, rentar-se les dents, posar-se el pijama, llegir una estona, explicar-li un conte...).

- ***Quan la televisió és un ser suprem enemic.***

1. De la manera més tranquil·la possible, podem explicar el motiu pel qual no ens agrada que passin tantes hores davant de la televisió. Podem oferir alternatives, com per exemple, sortir a fer un tomb en bicicleta, jugar amb aquella joguina que fa dies que no toca, etc.

Fundació Escola Mowgli

2. També podem arribar a un acord en el temps dedicat a la televisió. Podem pactar en quins moments del dia i durant quanta estona la mirarem.
3. Potser també us agradaria poder tenir el vostre temps. Poder mirar la tele, els vostres programes, les sèries... i per això podem pactar un horari on hi tingui cabuda tothom. Cal ser crítics per saber quina programació és adequada per a cada edat. No és fàcil portar la contrària a les modes, però recordeu que no tot el que s'emet és propi per a totes les edats.

○ ***Quan l'hora límit no és respectada.***

1. Primer de tot, escoltar les explicacions que els nens donen per justificar la seva falta de puntualitat. Després els podem explicar que la puntualitat és una manera de demostrar el respecte vers l'altre.
2. Els podem explicar perquè ens posem nerviosos. És a dir, les preguntes que ens passen pel cap quan veiem que no arriben. D'aquesta manera els serà més fàcil posar-se al lloc de l'altre.
3. És bo pactar l'hora de tornada entre tots. Veure els arguments d'un i dels altres. Ja veureu com es reforça la confiança recíprocament.

- ***Quan es comença a perdre el respecte i l'empatia.***
 1. És necessari arribar a compromisos entre tots els membres de la família (cadascú al seu nivell), acords que seran respectats per tots. En tota relació, és necessari donar i rebre recíprocament.
 2. Tot i que a vegades ens és difícil, cal actuar de forma conseqüent quan els acords no són respectats. Els nens han de saber a priori quines seran les conseqüències dels seus actes, ja que si no ho entendran com un càstig arbitrari i injust.
 3. No deixar-se convèncer és molt important. No oblidem que els infants intenten en tot moment sortir-se amb la seva. Cal estar totalment convençut de fins on arriba el respecte, on hi ha la línia que no es pot travessar.

- ***Quan no es compleixen les responsabilitats.***
 1. Un excés de crítiques, recriminacions, càstigs... fa que els nens "tapin" les seves orelles. El nostre objectiu tampoc ha de ser que el nen obeeixi per por, sinó que intentem que entengui la situació i les conseqüències dels seus actes.
 2. Planificar entre tots les responsabilitats de cada membre de la família pot ajudar a entendre la idea de que tots junts formen una família i que cadascú a de posar-hi de la seva part.
 3. Elogiar però sense exagerar. No cal ser falsos, però no oblidem que a tots ens agrada quan ens feliciten per la nostra feina.